

POMLADNA

Odčesni brstečo
vejico vrbinja –
poveži z njo cvetoče misli
in ne tuhtaj,
na koga, na kaj
te to spominja.
Daj šopek prvemu,
ko začutiš v žilah
hitrejši utrip.
Ne čakaj na besedo,
nasmeh ali prijazen gib.

PISMENKA

Čutim: to jutro
se je veselje odprlo na stezaj.
Zakaj? Do kdaj?

Odrto je:
lepota in zmuzljivi smisel
lijeta vame, skozme.
Vpeta v sile med svetovi
komaj opazno žarim.
Znak postajam, pismenka –
a kaj pomenim?

ŽUBOREČE

Ne vem zakaj ne kako
je prišlo do tega,
da sem ga prijela za ramo.
Konice prstov so pod obleko
zaznale živo telo.
Kot strela, kot visoka napetost
je šlo skozme.
Kaj pa duša? Načela? Zamera?
Prezir? Smrt?
Vse je bilo v trenutku
spoznano za greh – in odpuščeno.
Presvetljeno. Lesteneč,
ko obrneš stikalo. Nikjer teme.
Ali tema sploh obstaja?

»Vse mi boš povedala...«
»Vse. Še tisto,

česar ni.
Boginja sem. Pravkar rojena.
Vse smem in vse zmorem.
Kar naredim, je dobro.«

Pogledal je v nebo
in šla sem po njegovem pogledu
kot po stezi do oblaka,
legla in ga povabila.
»Tako,« je rekel.
»Samo še nekaj potokov natrgam
za šopek, da bo žuborel
z najinim dihanjem.«

KADAR CVETE

Kadar krompir zacvete
z lilasto belimi cveti –
na vratu se žila napne,
lilasto bela žila
z zahtevami, z obeti.

Hočem, da prideš,
skrit in nikomur poznan;
hrana telesu in duši,
moja noč in moj dan.

Kadar krompir zacvete
– cveti so lilasto beli –
vem: vse se v zemlji konča,
vse, kar smo začeli.

Hočem, hočem, da prideš,
moja hrana, utvara,
moj mir...
v veselje zazrt, neresničen;
zemeljski kakor krompir.

OGRADA

Ograjena sem
z drobnimi ljubeznimi –
enako neizprosnost
kot z drobnimi sovraštvi.

Samota
zakoličena v ogradi
iz drobnih, a čvrstih prilasčanj.